

MARISSA WINNER

VERISTEN VARJOJEN
OOPPERA

WSOY

Marissa Mehr

VERISTEN VARJOJEN
OOPPERA

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MARISSA MEHR JA WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39877-7

PAINETTU EU:SSA

*»Penso che una vita per la musica sia una vita spesa
bene ed è a questo che mi sono dedicato.»*

Luciano Pavarotti

PROLOGI

SATOI LEHTIÄ. OKRAAN taittuvia ja raskaita. Läheltä katsottuna saattoi pinnalla huomata tuhannet päällekkäiset värisävyt. Ja kaksi hahmoa. Siinä hauraassa ihossa, juuri ja juuri erotettavissa. Lehdet leijailivat alas hiljaisina ja koruttomina. Niiden mukana putosi koko menneisyyden paino. Kosteana, kylmänä ja lohduttomana. Siitä huolimatta Juliette tunsu itsensä kevyeksi.

Sade oli alkanut hiljalleen, aivan kuten tarinakin. Nainen oli rakastunut mieheen ja kirjoittanut tälle intohimaisen, mutta nöyrän rakkauskirjeen. Mies oli vastannut siihen kylmästi ja ylimielisesti. Kirje ojennettiin takaisin kirjoittajalleen, jonka valtasi häpeä, tuska ja nöyryytys.

Tämä nöyryytys oli kirjoitettu lehtien pintaan, raaputettu niiden läpikuultavaan nahkaan.

Mies hurmasi naisen siskon, parhaan ystävänsä kihlatun. Vailla tunteita, pelkkää pöyhkeyttään hän tanssitti naista niin, että lehdet väistyivät heidän tieltään. Kaksikon nauru kaikui oranssissa sateessa kevyenä. Niin kevyenä, että olisi luullut heidän olevan rakastavaisia. Juliette peitti korvansa käsillään.

Rakastunut ystäväkään ei kestänyt tilannetta. Hän haastoi miehen kaksintaisteluun.

Ylpeä mies ampui parhaan ystävänsä aamunkoitteessa. Kuiva lehti imi itsensä täyteen verta ja teki siitä varjon. Mies lähti maailmalle varjo perässään, jätti taakseen nuoren naisen ja kihlauksesta vapautuneen siskon.

Vasta vuosien päästä hän palasi kaupunkiin. Syrjäisen maalaiskartanon neito oli kasvanut, muuttunut ihastuneesta työstä kenraalin puolisoiksi. Lehdet heijastivat satoja koruja ja pukujen samettipintaa. Hiuksissa välkehti tuhansia timantteja, kalliimpia kuin kenenkään juhlijan henki. Mies rakastui naiseen silmittömästi ja aneli tätä itselleen, vetosi vanhaan rakkauteen. Hän repi auki naisen arvet ja juoksutti niistä kaiken mahlan. Nainen seiso iurheana. Piti päänsä pystyssä, vaikka tiesi valuvansa kuiviin.

Miehen nimi oli Jevgeni Onegin.

Jousisoitinten varovainen kuiskinta virisi ilmassa. Jokaisen nuotin erotti toisistaan, viulu toisensa jälkeen piirsi kuvaansa keltaiseen sateeseen. Lehtiä oli hetki hetkeltä enemmän, Julietten oli vaikea nähdä ympäristöään. Lehdet vilisivät silmissä, täyttivät näkökentän. Hän tuns ihipaisun ja kääntyi, muttei nähnyt ketään. Ei, vaikka hän oli tuntenut sen selkeästi. Kosketuksen.

Ääri viivat sumenivat ja menettivät merkityksensä. Hän hengitti syvään ympäristön lahoa tuoksua. Viulut, altot ja sellot virittyivät viimeiseen sointuun. Kielet jännittyivät ja maisema värjäytyi kullanruskeaksi.

Maailma oli väriä.

JEVGENI ONEGIN

Trupovo, Venäjä 1994

I

JULIETTE AVASI SILMÄNSÄ. Pisarat hakkasivat pienen ikkunaan, näin pohjoisessa se ei päästänyt sisälle juurikaan valoa. Ikkunan takana seisoi tuuhea metsä kuin seinä.

Hän kurkotti rannekelloa sängyn vierelle asetetun tuolin päältä. Säälittävä yöpöydäksi, mutta parempaa ei ollut. Kaupoista huonekaluja oli turha etsiä, eikä huoneeseen olisi mitään tuolia suurempaa mahtunutkaan.

Huone oli pieni, haiseva ja säälittävä. Nurkissa oli aina pimeää ja katosta roikkui vanha hehkulamppu, jonka ympärille oli kyhätty pingotetusta kankaasta varjostin. Se oli ollut joskus valkoinen, mutta oli nyt käymälän keltainen tummine roiskeineen. Varjostin levitti lämmitessään ummehtunutta hajua. Koko huone haisi Neuvostoliitolta.

Kello näytti viittä.

Ropina koveni. Juliette päätti nousta, hän ei kuitenkaan saisi enää unta. Hän siirsi ohuen peiton syrjään ja laski paljaat jalkansa kylmälle lattialle. Hyytävä ilma jäykisti vartalon hetkessä. Hän pukeutui ja kävi uudestaan sängylle, veti jalat vikkelästi peiton alle turvaan. Aamut

olivat kohmeita ja kuluivat hitaasti. Juliette tarttui tuollilla alassuin lojuvaan kirjaan ja avasi sen kohdasta, johon oli jäänyt.

Asuntola oli ahdas ja siivoton. Se sijaitsi kaupungin laidalla, kolmen vartin kävelymatkan päässä oopperasta. Juliette oli asunut tässä maailman hylkäämässä kaupungissa jo kolme kuukautta. Kolme kuukautta, eikä hänellä ollut yhtään ystävää, ei yhteistä kieltä paikallisten kanssa, eikä kantakahvilaa, jonne mennä. Vain oopperan tarjoama huone asuntolasta, jossa keittiö ja kylpyhuone piti jakaa kymmenien tuntemattomien kesken. Ihmisten, joiden kanssa hän ei voinut puhua. Ihmisten, jotka eivät tienneet oopperasta mitään, saati hänen kotimaastaan, Ranskasta. Ihmisten, joiden kanssa hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia tutustua, vaikka olisi halunnut.

Oli tapahtunut suuri erehdys.

Juliette oli opiskellut Euroopan ja Ranskan hienoimissa akatemioissa, erikoistunut italialaiseen oopperaan ja valmistunut huippuarvosanoin. Ja hän päätyi apulaisohjaajaksi venäläiseen oopperaan keskelle महतavan imperiumin kuolinpesää. Siitä lähtien kun hän oli ylittänyt rajan kesän kynnyksellä, hänellä oli ollut tunne, että hän johti suurta wagneriaanista orkesteria silmät sidottuina.

Ylenpalttisuutensa vuoksi tulevaisuus on propagandaa. Juliette maisteli lausetta hetken. Mikä tulevaisuus? Neuvostoliittolainen tulevaisuus. Juliette ei tiennyt miksi, mutta juuri tämä Joseph Brodskyn lausahdus

askarrutti häntä jokaisella lukukerralla. Se oli samaan aikaan sekä kauhistuttava että lohduttava väite.

Siitä ei ollut kuin vajaa vuosi, kun lehdet ja televisio olivat tulvineet kuvia sekasortoisesta Venäjästä. Juliette ei ollut kiinnittänyt huomiota uutisiin, mutta kun hän oli saanut kiinnostavan työtarjouksen, hän oli kaapinut kaikki saatavilla olevat tiedot edellisen syksyn levottomuuksista. Valokuvat panssarivaunuista, Moskovan autioista kaduista ja Ostankinon televisiotornin valtauksesta täyttivät öisin hänen päänsä. Juliette oli pelännyt joutuvansa keskelle kaaosta, mutta Trupovo ei vastannut ollenkaan median välittämää mielikuvaa Venäjästä.

Juliette huokaisi ja laski kirjan sängylle.

Ehkä oli virhe tulla Venäjälle, hän tuumi ties kuinka monetta kertaa ja sytytti tupakan. Hän katsoi savun kiemurtelua, se muistutti kuolinkamppailua.

Juliette lähti oopperalle aikaisin. Sen harjoitussaleissa, orkesterikuopassa ja näyttämön takana olevissa suurissa rakennushalleissa hän sai hengittää vapaasti. Niiden ominaistuuksia oli tuttu ja kotoisa. Puuta, maalia ja hieman kangasta, unohdettujen lavasteiden päälle laskeutunut pöly. Silloin ei ollut väliä, oliko Ranskassa vai Venäjällä. Oopperan tuoksu oli sama kaikkialla maailmassa. Ja mikä tahansa oli parempi kuin viettää aikaa tunkkaisessa asuntolassa.

Trupovo seiso hiljaisena sakeaksi sumuksi muuttuneen sateen keskellä. Aamuruuhka ei ollut vielä alkanut.

Maa oli märkä, usva tunkeutui keuhkoihin jokaisella hengenvedolla. Vain korkojen vaisu kopina löi tahtia hiljaisuuteen. Kaupungin päällä makasi unelias ja painava unohduksen peitto. Juliette arveli kaupungin alakuloisuuden johtuvan menneisyydestä. Se oli poistunut maan päältä vauhdilla, mutta unohtanut pieniin syrjäkaupunkeihin ja maaseudulle osan elottomasta ruhostaan. Muisto menneestä painoi kaupungin niskassa enemmän kuin uudistukset, jotka eivät koskaan päässeet perille.

Edes juna ei kulkenut Trupovoon saakka. Vanha rautatieasema oli hylätty edellisen vuosikymmenen lopulla, oli Julietten lähin esimies, ohjaaja Stanislav ker-tonut. Vastarakennettu ooppera oli vain yksi epätoivoi-nen yritys nostaa kaupungin profilia. *Ei tänne kukaan kuitenkaan eksy*, oli ohjaaja todennut Julietten ensimäisenä työpäivänä.

Juliette pysähtyi ja hengitti syvään. Täällä syksy tuli nopeasti. Hän saattoi vain arvella, kuinka pian talvi hautaisi ja piilottaisi kuolleen vuodenajan tuhkat. Sil-loin produktio olisi jo takanapäin, esitykset pidetty ja hän matkalla takaisin Ranskaan.

Oopperatalo oli mustanpuhuva laatikko kaupungin-talon vieressä. Rakennuksen takaa erotti juuri ja juuri vanhan kirkon, jonka sipulikupolit näyttivät ryhdittö-miltä harmaan usvan keskellä. *Vaatimaton tila vailla mukavuuksia*. Se kuvasi oopperaa hyvin. Samalla määritelmällä oli kuvattu asuntolaa, josta Juliettelles oli lu-vattu majoitus hänen allekirjoittaessaan työsopimusta. Ooppera oli avattu vain hetkeä aiemmin ja *Jevgeni*

Onegin oli yksi ensimmäisen kauden esityksistä. Ohjelmistossa oli Prokofjevin ja Mussorgskin lisäksi italialaisia klassikkoja, Puccinia ja Donizettia. Yksi saksalainenkin oli mahtunut mukaan, Straussin *Ariadne auf Naxos*. Julietten oli tarkoitus ohjata Puccinin *Turandot*.

Juliette oli valmistautunut ensimmäiseen ulkomaanproduktioonsa hyvin, hankkinut partituurin ja libretton, pohtinut teoksen ajallista ja maantieteellistä sijaintia sekä hahmotellut henkilöhahmojen karaktärejä. Kun totuus paljastui hänelle – se, ettei hän tulisi työskentelemään päivääkään *Turandotin* ohjaajana – hän oli ollut tyrmistyksestä mykkä. Hän sai haudata unelmansa Puccinista ja kymmenien tuntien esivalmistelun silmänräpäyksessä. Turhaan tehdystä työstä ei maksettu, tietenkään.

Todellisuus oli iskenyt Juliettea ensi kertaa kasvoihin lentokentällä. Kukaan ei ollut häntä vastassa. Hänellä oli vain kolme viikkoa aiemmin tullut ohje siitä, kenet hänen pitäisi etsiä saavuttuaan Venäjälle. Kirjeessä oli kyrillisin kirjaimin kirjoitettu osoite. Ei puhelinnumeroa, ei muita ohjeita. Ei minkäänlaista viestiä, joka toivottaisi hänet tervetulleeksi.

Kun Juliette oli lopulta löytänyt kaupunkiin ensin junalla ja sitten raihmaisella paikallisbussilla, hänet oli muutta mutkitta siirretty *Jevgeni Oneginin* apulaisohjaajaksi. Edellinen oli irtisanoutunut, tai oikeastaan kadonnut viikkoa aiemmin, eikä tilalle ollut saatu ketään. Kukaan ei suostunut tulemaan Pietarista tai Moskovasta, siperialaisia Trupovoon ei edes haluttu.

Juliettelles tyrkättiin käteen partituuri ja Puškinin runoromaanin saksannos. Hän valitti asiasta oopperan johtajalle, mutta tämä vetosi allekirjoitettuun sopimukseen. Oopperan kappaleeseen oli kirjoitettu kyrillisillä kirjaimilla ylivedetyn *Turandotin* alapuolelle *Jevgeni Onegin*. Juliette huomasi, että Venäjällä asiat toimivat hieman eri tavalla kuin Ranskassa, ja päätti niellä pettymyksensä.

Sinä ankeasti alkaneena päivänä Juliette tapasi Jevgeni Oneginin. Koreografi ja ohjaaja olivat käynnistäneet näyttämöharjoitukset, ja solistit olivat siirtyneet orkesterisalista näyttämölle. Juliette oli seurannut ohjeistusta toiselta penkkiriviltä ja kuunnellut tylsistyneenä venäjänkielistä pulputusta. Koska Juliette ei osannut venäjää, ohjaaja oli päätenyt kielelliseen kompromissiin. Joka neljäs sana oli englanniksi tai saksaksi. Harmi vain, ettei Juliette osannut saksakaan.

Osa lavasteista oli jo paikoillaan, mutta tarpeisto ja fondit puuttuivat. Ohjaaja oli lähettänyt hänet tarkastamaan lavastekuorman purkua.

Lasti tuotiin Pietarin Mariinskista, Juliettella oli kestänyt hetken tajuta, että joidenkin työntekijöiden käyttämä nimi Kirov tarkoitti samaa oopperataloa. Mariinski lainasi Trupovoon kaksi empire-tyylistä sohvaa, sillä produktion omat olivat rikkoutuneet lavalle siirrettäessä. Koska lavastaja oli lähtenyt pukusuunnittelijan kanssa palaveriin ja muilla oli kädet täynnä töitä, Juliette sai paikata häntä. Kun divaanit olivat

turvallisesti ompelimossa odottamassa uutta, Trupovon produktioon sopivaa verhoilua, Juliette palasi päänäyttämölle.

Sali oli tyhjä. Poissa olivat solistit, ohjaaja, koreografi ja kapellimestari. Lavasteet seisoivat orpoina odottamassa, että joku siirtäisi ne takaisin näyttämöntakaiseen tyhjyyteen. Juliette väänteli käsiään kuin olisi miettinyt, mitä seuraavaksi. Hän tunsi olonsa yhtä orvoksi kuin lavalla makaavat kalusteet. Yhtäkkiä paikka tuntui viileältä, miltei vetoisalta.

Juliette säpsähti huomattessaan vierellään seisovan miehen. Hän tunsi itsensä hölmöksi kun ei ollut kuullut, että joku oli tullut saliin hänen perässään. Tai kenties mies oli jo ollut siellä. Juliette vilkaisi tätä pikaisesti ja uppoutui sitten käsissään olevaan paperipinoon. Hän ei halunnut näyttää joutilaalta.

Kun mies alkoi puhua, Juliette nosti kätensä torjuvaan eleeseen.

– En puhu venäjää, hän mongersi.

Se oli ainoa lause, joka hänelle oli oopperalla opetettu. Mies näytti siltä, ettei kuullut Julietten sanoja. Hän astui askeleen lähemmäs, Juliette perääntyi automaattisesti.

– Hus nyt, yritän tehdä töitä, Juliette jatkoi ranskaksi.

Hän hätisti paperinivaskallaan miestä siirtymään kauemmas. Yksi liuska luiskahti lattialle, hän nosti sen vikkellästi.

– Juliette Roche? mies maisteli nimeä hetken.

– Oletteko ranskalainen?

Miehen englantia takelteli. Näki, ettei hän ollut osannut sitä kauaa. Juliette vilkaisi kaulasta roikkuvaa henkilökuntakorttiaan ja sitten miestä. Oli pöyristyttävää, että mies puhui englantia vasta nyt.

– Ette äännä kuin ranskalainen, mies jatkoi.

– Te äännätte kuin venäläinen, Juliette vastasi närkästyneenä.

– Otan tuon kohteliaisuutena.

– *Parlez-vous français?*

– Oopperan verran.

– *Ah, bien sûr.* Olette talon ainoa, joka ei osaa.

Se oli vale. Mutta Juliette oli epävarma. Yhtäkkiä hänellä oli tunne, ettei hänen tulisi olla salissa. Hän halusi pois. Ulos viileästä ja tyhjästä tilasta, pois miehen läheisyydestä. Jos mies olisi ollut lyhyempi, Juliette olisi työntänyt hänet sivuun.

– Sanovat, että oopperan kieli on riittävä, mies jatkoi.

Ehkä se täällä onkin, Juliette mutisi ja sujautti savukkeen huuliensa väliin. Se tapahtui niin vikkellästi, että se tuntui miltei refleksiltä harkitun teon sijaan. Häntä harmitti. Suurin osa papereista oli venäjäksi, vaikka hänen kielitaitonsa rajoista tiedettiin. Juliette sytytti tupakan ja kumartui papereiden puoleen kulmat kurtussa.

Yhdellä sujuvalla liikkeellä mies tarttui tupakkaan ja sammutti sen. Teko oli rauhallinen mutta jämäkkä. Juliette pysähtyi ensimmäistä kertaa katsomaan miestä kunnolla. Silloin tämä ojensi kätensä.

– *Jevgeni Onegin.*

Juliette katsoi tarjottua kättä, sitten miestä.

– Mutta, minä näin juuri... hän osoitti lavalle.

Mies hymyili pilkallisesti. Juliette tunsi kutistuvansa.

– Niin tietysti. Kakkosmiehitys, hän mumisi.

– Näytänkö siltä, että laulan kakkosmiehityksessä?

Mies ei enää hymyillyt, hänen kasvonsa olivat vakavat ja tylyt. Juliette ymmärsi, että leikin aika oli ohi. Mies oli häntä päätä pidempi, ehkä kahta. Ja hänen varjonsa oli pitempi kuin yö. Juliettella ei ollut muuta mahdollisuutta kuin tarttua käteen.

Mies oli Dmitri Vladigolosoov. Baritoni. Raskasrakenteinen, pitkä ja jääsilmäinen karhu. Miehen nenä oli suuri ja sen keskeltä kohosi suuri kyömy. Muut piirteet olivat huolimattomat, aivan kuin kuvanveistäjällä ei olisi ollut aikaa viimeistellä työtään. Se oli kaukana renessanssitaiteesta ja Italian *quattrocenton* samettisiksi hiotuista marmoripinnoista. Hän ei ollut erityisen kaunis.

Mutta mikä mieheltä ulkonäössä puuttui, se korvautui äänellä. Siinä missä muut baritonit rusentuivat orkesterin alle, Dmitri peittosi soittimet helposti. Ääni piti pilkkanaan kaikkia. Jopa pasuuna joutui anelemaan tilaa sen pehmeältä ja jyrisevältä soinnilta. Ensi kuulemalta äänen väri oli pehmeä ja lämmin. Syvyys paljastui vasta sille, joka uskalsi ryhtyä leikkiin.

II

JULIETTE KIRISTI TAHTIAAN. Hän oli myöhässä palaverista ja fondien testaamisesta. Korot kopisivat vasten kävelytien kuuraista asvalttia. Maahan lahonneiden lehtien alle oli jo muodostunut kevyttä jäätä, joka saattoi koitua huolimattoman kävelijän kohtaloksi. Puut olivat luopuneet lämpimistä peitteistään ja esittelivät alastomia rankojaan tien molemmin puolin. Juliette kietoi takin tiukemmin ympärilleen ja huohotti valkeita pilviä kirpeään aamuilmaan.

Loppumatkan Juliette juoksi. Hän liukasteli tiellä mustan jään asettamiin ansoihin, mutta onnistui pitämään tasapainonsa. Oopperalla hän painautui vauhdilla ovea vasten. Pysähdys oli raju, se sai oven lasipinnan helisemään. Juliette katsoi ovea kummisaan, yritti vielä kertaalleen, mutta ovi ei liikahtanut suuntaan eikä toiseen. Hän koputti siihen kokeeksi ja jäi odottamaan. Kun mitään ei tapahtunut, hän varjosti käsillään lasista heijastuvaa valoa ja kurkisti aulaan. Sisällä ei näkynyt ketään, aula oli yhtä autio kuin katu, jonka varrella ooppera oli. Juliette vilkuili ympärilleen ja lähti kävelemään kohti solistien sisäänkäyntiä.

Hän kiersi rakennuksen ympäri, kunnes saapui parkkipaikan vieressä olevalle vaatimattoman näköiselle ovelle. Sen väliin oli kiilattu puinen kalikka. Juliette pujautti sisälle ja riisui käsiineet. Tuulikaapin lämpö sai hänet hymyilemään. Hän napitti takkinsa auki ja höllensi kaulan ympärille kiristettyä huivia.

Ooppera oli sokkeloinen, ulospäin selkeälinjainen rakennus paljastui monimutkaiseksi kuin Pariisin katakombit. Se oli täynnä käytäviä, joiden päämäärästä Juliettella ei ollut tietoa. Hän pujotteli pitkien kapeita käytäviä ja väisteli kiireisiä työntekijöitä. Ompelimosta kuului tasainen koneiden surina ja matala kahden naisen keskustelu. Ihmiset työskentelivät kuin muurahaiset. Jokainen tiesi paikkansa ja tehtävänsä.

Juliette kääntyi oikealle ja pysähtyi. Dmitri istui miesten pukuhuoneiden käytävällä olevalla penkillä. Edellinen tapaaminen oli tuoreessa muistissa. Miehen ylimielinen käytös, röyhkeä venäläinen ylemmydentunto. Juliette perääntyi takaisin kulman taakse. Hän oli jo lähtemässä, kun hyräily pysäytti hänet. Ääni kiiri pitkien seinä, kurkotteli käytävän varrella oleviin huoneisiin ja kietoi ihmiset sisäänsä. Juliette vilkaisi miestä kulman takaa.

Dmitri selasi keskittyneesti nuotistoa, silmiensä välissä syvä uurre. Mies ei näyttänyt välittävän ympärillä olevasta hälystä ja ohi kulkevista ihmisistä. Oli kuin hänet olisi leikattu irti tästä maailmasta. Juliette pohti, näkisikö Dmitri häntäkään, mikäli hän astuisi

piilostaan ja kulkisi miehen ohi. Luultavasti ei. Juliette ei halunnut ottaa sitä riskiä.

Hän vilkaisi kelloa ja kirosi. Kahtakymmentä yli kymmenen. Hän kiirehti askeliaan ja päätti kiertää koushuoneeseen orkesterisalin kautta.

Neuvotteluhuone oli täynnä väkeä. Ensi-iltaan oli vajaa kuukausi ja palaverit toistuivat harvemmin, mutta kerta toisensa jälkeen entistä kiivasrytmisempinä. Kaikki tupakoivat, ja sankka savuverho sai Julietten yskimään. Hän seurasi laiskasti keskustelua, jota käytiin vilkkaana pöydän kummallakin puolella. Venäjänkielisestä sananvaihdesta hän ymmärsi sen verran, että joidenkin mielestä produktio oli täysin retuperällä, eikä sitä saataisi esityskuntoon ensi-iltaan mennessä. Toiset taas olivat vakuuttuneita siitä, että kaikki oli niin mallillaan, ettei aikaa tarvinnut tuhrata harjoitteluun. Venäläisillä oli uskomaton taito päästää tilanne mahdottomaksi ja hallita aiheuttamansa kaaos.

Juliette kaivoi laukustaan askin ja sytytti savukkeen muiden seuraksi. Kokouksissa hänen tehtävänsä oli istua ja kirjata ylös, mitä ohjaaja toivoi. Hänen panoksensa oli häviävän pieni. Stanislav oli sitä mieltä, että naiset sopivat assistenteiksi ja sihteereiksi. Sekä tuuramaan muita tarpeen vaatiessa.

Trupovon *Jevgeni Onegin* oli jotain, mitä Juliette ei ollut koskaan nähnyt. Tulkinta oli moderni, suorastaan provosoiva. Ooppera näytti päähenkilöstä puolen, jota

Ooppera. Intohimo. Valta.

Vuonna 1994 oopperaohjaaja Juliette Roche muuttaa Venäjälle unohtaakseen menneisyytensä. *Jevgeni Oneginin* harjoituksissa hän tapaa Dmitrin, valtaa suruttomasti käyttävän baritonin. Lavalla rakkautta taiten tulkitseva mies muuttuu parisuhteessa etäiseksi, ja muutto Moskovaan vain syventää Julietten yksinäisyyttä.

Pian Juliette huomaa olevansa sidottu Dmitriin tavalla, jota ei itsekään ymmärrä. Ooppera muuttuu painajaisten näyttämöksi, joka tempaisee hänet pakkomielteisen karnevaalin pyörteisiin.

Sädehtivässä esikoisromaanissa todellisuuden merkitys katoaa ja ainoaksi mahdollisuudeksi jää elää oopperan ehdoilla.

www.wsoy.fi

84.2. ISBN 978-951-0-39877-7